

Een
huis vol
bloemen

ANNABELLE HICKSON

TERRA





INHOUD

INLEIDING	7
ÉÉN: BLOEMENBASICS	17
TWEE: BLOEMEN IN HUIS	37
DRIE: BLOEMEN VOOR VRIENDEN	77
VIER: ROND DE TAFEL	101
VIJF: SPECIALE GELEGENHEDEN	151
ZES: DE BLOEMEN TOOLKIT	203
REGISTER	216
OVER DE AUTEUR	222
DANKWOORD	223



Inleiding





WAAROM BLOEMEN?



HET EXPERIMENTEREN MET BLOEMEN OPENT JE OGEN VOOR ALLES WAT GROEIT EN BLOEIT. Voor alles wat er al is, wat zijn eigen gang gaat. Voor dingen die je niet hoeft te kopen of snoeien. Er gebeurt hetzelfde als wanneer je nieuwe woorden en hun betekenis leert, zoals *nadir* (dieptepunt) en *akimbo* (met de handen in de zij), waarna je die opeens overal tegen lijkt te komen.

Hoe meer je nadenkt over bloemen in huis, hoe meer je ook de buitenwereld door een soort bloemenfilter ziet. Je begint te letten op de natuur om je heen en je ziet opeens ook allerlei kleine dingen die niets met de natuur te maken hebben. Een oude, roestige bak verandert van een stuk rotzooi dat rijp is voor de vuilnisbelt in de perfecte vaas. Bedoeld voor de enorme hoeveelheid jasmijn die over het hek van de buurman woekert en die je in het holst van de nacht af zal knippen.

Er zijn schrijvers die beweren dat een van de leukste en onverwachte consequenties van het schrijven is dat je een betere lezer wordt. Zo zorgt ook het spelen en werken met bloemen er voor dat je een meer oplettende waarnemer van de natuur wordt. Juist omdat het leven soms eentonig aan kan voelen, moet je alles omarmen, vereren zelfs, wat je helpt de mooie dingen van het leven te zien.

Dus als je, net als ik, last hebt van een stemmetje in je hoofd dat schreeuwt: 'Leg die bloemen neer en ga iets nuttigs doen met je leven', negeer dat dan gewoon. Ga door met het verwijderen van de doorns op de steel van je roos, want je bent met iets goeds bezig. Je brengt zingeving, schoonheid en vreugde in je dagelijkse leven (en dat van degenen om je heen).

Je hoeft geen geschoolde bloemist te zijn om *de bloemen te doen*, zoals Constance Spry zou zeggen. Dat ben ik in ieder geval niet. De bloemen en bladeren kwamen in mijn leven omdat ik er graag naar kijk, omdat ik ervan houd ze aan te raken en om ze te ruiken. Ik kan geen genoeg krijgen van bloemen. Ik moet en zal ze in mijn leven hebben. Ik wil dat ze mijn keuken vullen en mijn wereld aankleden bij grote en kleine feestelijkheden. En omdat ik geen voltijds bloemist tot mijn beschikking heb, heb ik deze taak maar zelf op me genomen. En geloof me, ik ben nog nooit iemand tegengekomen die me met een streng gezicht en de armen over elkaar toesprak en zei: 'Mevrouw Hickson, blijf van die dahlia's af, u bent niet gekwalificeerd genoeg om dit te mogen doen.' Je hoeft immers ook geen chef-kok te zijn om thuis heerlijke dingen te bereiden. Hetzelfde geldt voor de wereld van de thuisbloemisten, die toegankelijk is voor iedereen die het wil proberen.

Hierna volgen tips om arrangementen samen te stellen op de manier die ik mooi vind: een beetje wild, asymmetrisch, grillig en zo groot mogelijk. Onthoud dat de kracht van iets soms juist kan liggen in de eenvoud ervan. Een grote hoeveelheid van dezelfde bloemen ziet er al snel geweldig uit...vier bossen margrietten van de supermarkt, die je uit het plastic haalt en neerzet in een oude keramische pot, zijn een lust voor het oog. Een enkele, geurige gardenia in een vaasje naast je bed is pure elegantie. Maar goed, ik dwaal af...



OVER VERLIEFD WORDEN OP EEN PLEK

Iedereen die van dromen houdt, weet dat verwachtingen vaak zo hooggespannen zijn dat de realiteit verschrikkelijk kan tegenvallen. Ik had vooral last van deze tekortkoming voordat we verhuisden naar de plek waar we nu wonen: op een pecannotenboerderij in een verlaten, kleine vallei in het noordwesten van New South Wales.

Daarvoor woonde ik in een dorpje verder naar het westen. Daar was ik heen verhuisd vanuit een druk leven in de stad als journalist, nadat ik verliefd werd op een boer. We kochten een prachtig, enorm, houten huis dat op instorten stond. Het was mijn droom het op te knappen en er nog lang en gelukkig te leven. Ik zag al helemaal voor me hoe ik door het huis zou ronddwalen in lichte kleren, zielsgelukkig en omgeven door schoonheid. Met kinderen om me heen die altijd schoon bleven en vrolijk speelden met houten speelgoed. Maar de realiteit was dat het een groot, geldverslindend project werd dat voor een hoop stress zorgde en een budget kende dat we enorm overschreden. Mijn man en ik maakten veel ruzie. De basisschoollerares van mijn dochter nam me op een dag apart en vroeg me of er thuis problemen waren. We hebben dit langdurige project uiteindelijk afgerond, maar we waren er bijna aan onderdoor gegaan. Het leek in niets op de droom die ik als stadsmeisje had van het plattelandsleven. Wie denkt er nu aan de woorden 'hypotheek' en 'therapie' als je fantaseert over je rustieke moestuin?

Tijdens het renovatieproces gingen we regelmatig naar de vallei, waar we een kleine pecanplantage waren begonnen. We brachten onze weekenden door in een simpel huisje op een heuvel voor we weer terugkeerden naar ons 'droomhuis'. We hadden nooit zin om weg te gaan, maar gingen toch omdat we dachten dat dat moest. We hadden tenslotte een op maat gemaakt houten huis om naar terug te keren en was dat niet wat we altijd al hadden gewild? Langzamerhand groeide het idee dat we ook gewoon konden blijven, dat we echt eenvoudiger konden gaan leven.

Dus dat deden we. We zetten het grote huis te koop, pakten al onze spullen in en namen alleen de hoogstnoodzakelijke dingen mee naar het oncharmante huisje met aluminium kozijnen die hoognodig geschilderd moesten worden. Eindelijk liet ik de dingen los waarvan ik dacht dat ze me gelukkig maakten en ruilde ze in voor wat me nu al gelukkig maakte, in het echte leven, op dit moment.

Ik had gehoopt dat het leven minder stressvol zou zijn in deze kleine vallei, zowel financieel als mentaal. Wat ik niet had verwacht was het overweldigende geluksgevoel. Op de onbeduidendste momenten, bijvoorbeeld wanneer ik de was over de lijn hing met de lucht boven me en de kakatoes die in de verte schreeuwden. Ik was slechts een klein stipje op het gras en werd als een golf die aanspoelt op het strand overweldigd door een geluksgevoel. Dat gebeurde ook bij een blik op het gele en paarse onkruid dat boven het lange, verdroogde gras uittorende. Of als ik keek naar de majestueuze gombomen.

En omdat ik me goed voelde, begon ik steeds meer naar buiten te kijken, in plaats van altijd maar naar binnen, binnen, binnen. Ik zag dingen die me nooit eerder waren opgevallen. Groeiende dingen. Bleekgroene gombladeren, paarse klaprozen en zwarte bramen aan de zijkant van de weg. De lange wuivende stengels van wilde venkel.



Boven: In de wei tussen ons huis en de pecannotenboomgaard. Tussen het hoge gras, het bloeiende onkruid en mijn kinderen: Daisy, Harriet en Tom.

Rechts: Kinderen op blote voeten die 's ochtends thee drinken onder een toren van 'teddy bear' zonnebloemen in de keuken - waarom ze geen last hebben van de prikkende weerhaakjes van de planten op de grond is me een raadsel.

Onder: Onze losgeslagen kippen die 's nachts in de vijgenboom naast de keuken slapen en overdag het huis proberen binnen te sluipen.





Crocosmia en de ranken van een klimplant – vastgezet met een metalen bloemensteker – springen uit hun kom de chaotische keuken in.



Linksboven: Mijn man Ed met de katoen die hij zelf verbouwd heeft, net voor de grote oogst.

Boven: Een explosie van venkelvuurwerk in de keuken.

Rechts: De kinderen, mijn lieve Newfoundlander Pommes Frites en ik. Op weg naar de brievenbus om te kijken wat de postbode deze week gebracht heeft.

Links: Een groep kinderen op weg naar de bergtop vanwaar ze uit kunnen kijken over de boomgaard.



Al snel stond mijn hutje, waarvan ik elke kamer kon stofzuigen vanuit hetzelfde stopcontact, bol van natuurlijke schoonheid. Luxueuze, betaalbare en composteerbare pracht en praal. Ik kon stillevens creëren met alles wat er om me heen groeide. Tijdelijke plaatjes van vervelkende klimranken die van de plank boven de gootsteen naar beneden hingen, of een minicollectie van verschillende gombladeren in een groep vazen op de keukentafel. Meer door toeval dan met opzet was het groen in mijn vazen een soort microscopische weerspiegeling van de wereld buiten geworden. Zonder er bewust moeite voor te doen, begon ik een krachtige en constante verbinding te ervaren met mijn omgeving.

Op de een of andere manier voelde deze plek al als thuis voordat we er daadwerkelijk woonden. Zelfs nu, drie jaar na onze officiële verhuizing, voel ik me nog steeds een bofkont. Dat geluksgevoel is niet verdwenen door de sleur van het dagelijkse leven. Ik voel me omarmd door dit landschap.

Dat is waarom ik zo van bloemen houd. Of in bredere zin: van dingen die groeien.

En groeien doet de natuur overal. In onze tuin is een vijgencactus uit de oksel van een enorme gomboom gegroeid, op de plek waar een tak op vijftien meter hoogte uit de stam groeit. In het steegje naast de slager in het dorp staat een levenslustige Oost-Indische kers. De slager laat me er zoveel van plukken als ik wil. Van de bladeren en bloemen maak ik boter waarvan ik hem als bedankje een ronde, groen-gevlekte klomp geef (ik weet niet of hij het ook opeet; dat heeft hij me nog nooit verteld). Een vriendin met een dakterras laat haar eenjarige planten groeien in kruiwagens die ze elke morgen naar de rand van het terras rijdt om de eerste stralen van de zon te pakken.

Afgezien van wat we bewust laten groeien, groeit er veel uit zichzelf. De natuur is ontzettend rijk.

De Noorse schrijver Karl Ove Knausgard spreekt prachtig over deze natuurlijke kracht in zijn boek *Herfst*, waarin hij vertelt hoe hij staat te kijken naar een appelboom die hij net met harde hand gesnoeid heeft:

'Verminkt was het woord dat bij me opkwam. Inmiddels zijn de takken uitgegroeid, hij heeft een dicht bladerdek en hij hangt vol appels. Dat is mijn ervaring met werken in de tuin, er is geen reden om voorzichtig of benauwd te zijn, het leven is zo robuust, het komt als het ware in golven, blind en groen, en dat is soms angstaanjagend - omdat wij ook leven, maar dan onder een soort gecontroleerde omstandigheden, waardoor we bang zijn voor het blinde, het wilde, het chaotische, het zich naar de zon uitstreckende - maar meestal mooi, op een manier die dieper gaat dan het visuele, want de aarde ruikt naar rot en duisternis, het wemelt er van de rennende kevers en stuiptrekkende wormen, de bloemstengels zijn sappig, de boomkruinen boordevol geuren, en de lucht, koud en scherp, warm en vochtig, vol zonnestrallen of regen, vlijt zich tegen je huid aan als een kompres van nabijheid. De huid, die gewend is aan een leven binnenshuis.'

Een kompres van nabijheid: dat is wat bloemen voor mij betekenen. En dat is waarom ik graag heb dat ze wild zijn en doornig en dat ze rijkelijk geuren. Ik wil dat ze sprekend zijn voor de rottende aarde waar ze uit voort kwamen en de harde zon waaronder ze groot werden. Ik wil dat ze hun verdorde bladeren laten vallen op mijn vloer. Ik ben niet geïnteresseerd in zogenaamd perfecte bloemen van ver weg. Ik wil bloemcreaties die golven, die chaotisch en écht zijn. Dat is schoonheid voor mij.



ÉÉN

Bloemenbasics





McW

REINA VICTORIA